

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Bonaventurae Ordinis Minorum, S. R. E. Cardinalis,
Episcopi Albanensis, Seraphici Doctoris Ecclesiae, De Vita
S. Patris Francisci, Liber I.**

Bonaventura <Sanctus>

Antverpiæ, 1597

§. 2. De mortuis suscitatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41460

§. 2. De mortuis suscitatis.

1. In castro montis Marani prope Beneuentum, mulier quædam S. Francisco peculiari deuotione coherens, viam vniuersæ carnis intrauit. Conuenientibus autem clericis nocte, ad exsequias, & vigilias cum psalteriis decantandas: subitò cunctis cernentibus erexit se mulier super lectū. & vnum de astatibus Sacerdotem, patrinum videlicet suū, aduocauit, dicens; Volo confiteri pater. Ego enim mortua, duro eram carceri mancipanda: quoniam peccatum quod tibi pandam, necdū confessa fueram. Sed orante, inquit, pro me S. Francisco, cui dum viuerem, deuotâ mente seruiui; redire nunc ad corpus indultum est mihi: vt illo reuelato peccato, sempiternam promerear vitam. Et ecce vobis videntibus, postquam illud detexero, ad promissam requiem properabo. Trementer ergo Sacerdoti trementi confessa, post absolutionem receptam, quietè se in lecto collegit, & in Domino feliciter obdormiuit.

Mortua peccatū confite-
tur in vita nō
confessa.

2. In castro Pamarco, in montanis Apuliæ posito, patri & matri vnica erat filia, in tenerâ ætate, tenere prædilecta. Quâ, infirmitate graui ad mortem, perductâ: parentes eius successionem aliam non sperâtes, se in illâ, quasi mortuos reputabant. Conuenientibus ergo consanguineis & amicis, ad flebile nimis funus: iacebat mater infelix, ineffabilibus completa doloribus, & absorpta supremâ tristitiâ, de his quæ fiebant, nihil penitus aduertebat. Interim S. Franciscus, vno tantum socio comitatus apparens, desolatam visitare dignatus est feminam, quam sibi senserat esse deuotam: & piis eam affatus alloquiis; Noli flere, inquit: nam lucernæ tuæ lumen, quod deploras extinctum, meâ tibi est inter-

Filia vnica,
S. Francisci
in uocatione
resuscitatur.

intercessione reddendum. Surrexit continuò mulier, & quæ sibi dixerat Sanctus, omnibus manifestans, non permisit extinctum corpus efferri: sed cum magna fide S. Francisci nomen inuocans, & mortuam filiam apprehendens, viuam & incolumem, cunctis videntibus & mirantibus alleuauit.

Cum fratres de Noceriâ, peterent quoddam plaustrum, à quodam viro Petro nomine, quo aliquantulum indigebant; stultè respondit eis, pro petito subsidio irrogando conuitium: & pro elemosynâ ad honorè sancti postulata Francisci, in nomen ipsius blasphemiam iaculando. Pœnituit hominem statim insipientiæ suæ, diuino super eum irruente pauore: ne fortè ultio Domini sequeretur, sicut & fuit protinus subsequuta. Nam infirmatus continuò primogenitus eius, paruo elapso spatio, spiritum exhalauit. Volutabatur per humum pater infelix; & sanctum Dei Franciscum inuocare non cessans, cum lacrymis exclamabat; Ego sum qui peccaui, ego qui iniquè locutus sum: me in personâ propriâ flagellare debuisti. Redde sancte iam pœnitenti, quod abstulisti impiè blasphemanti. Tibi me reddo, tuis me obsequiis semper expono: nam & deuotû sacrificium laudis, pro tui honore nominis, semper offerâ Christo. Mira res. Ad hæc verba surrexit puer, & planctû prohibens, se morientem eductum de corpore, per B. Franciscum deductum asseruit, & reductum.

Cuiusdam vrbis Romæ Notarij puerulus vix septennis, matrem ad Ecclesiam S. Marci euntem, puerili more sequi desiderans, dum remanere domi compelleretur à matre, per fenestram palatij se proiecit: & ultimâ quassatione collisus continuò exspirauit. Mater verò, quæ nondum longè discesserat, ad sonitum corruentis, præcipitium pignoris suspi-

3.

*primogenitus
item filius.*

4.

*Puer quoque
septennis casu
mortuus.*

suspicata, celeriter rediit: filiumque reperiens tam miserabili casu repente subtractum, protinus sibi ipsi manus iniecit ultrices, ac dolorosis clamoribus totam excitauit viciniam ad lamentum. Frater vero quidam nomine Raho, de Ordine Minorum, illuc se ad predicandum conferens, propinquauit ad puerum: & fide plenus ait ad patrem, Credisne sanctum Dei Franciscum, posse filium tuum à mortuis suscitare, propter amorem quem semper ad Christum habuit, pro reddenda vita hominibus crucifixum? Quo respondente, se firmiter credere, & fideliter confiteri; seruumque Sancti in perpetuum se esse futurum, si tantum à Deo munus per ipsius merita recipere mereretur: prostravit se frater ille cum fratre socio in oratione, ceteros qui aderant excitans ad orandum. Quo facto coepit puer aliquantulum oscitare. & apertis oculis, brachiisque eleuatis, seipsum erexit: & statim coram omnibus ambulauit incolumis, per mirandam sancti virtutem, vitæ simul redditus & saluti.

5.

In ciuitate Capuæ, dum puer quidam super ripam Vulturini fluminis, cum pluribus iocaretur, incautus cecidit in profundum: quem fluminis impetus celeriter vorans, sub sabulo mortuum sepeliuit. Proclamantibus autem pueris, qui cum eo luserant circa flumen: populosa illuc multitudo conuenit. Cumque vniuersus populus suppliciter & deuotè beati Francisci merita inuocaret, ut deuotorum sibi parentum fidem aspiciens, prolem à mortis periculo dignaretur eripere: natator quidam procul astans, clamoribus auditis, accessit. & post diutinam inquisitionem, inuocato tandem beati Francisci subsidio, locum inuenit, in quo limus in modum sepulchri, pueri cadauer obtexerat. quem effodiens, & extrà deportans, dolens defun-

*Submersus
puer vitæ
redditus.*

defunctum inspexit. Licet autē populus qui astabat, videret iuuenem mortuum: nihilominus tamen flens, & eiulans proclamabat; Sancte Francisce, redde puerum patri suo. Sed & Iudæi qui venerant, naturali pietate commoti, dicebant; Sancte Francisce, redde puerū patri suo. Subitò puer, lætantibus & mirantibus cunctis, exurgens incolomis, duci se ad Ecclesiam B. Francisci suppliciter postulauit: vt gratias illi deuotus exsolueret, cuius se nouerat virtute mirabiliter suscitatum.

Iudæi naturali pietate commoventur.

In ciuitate Suefsâ, in vico qui Ad columnas dicitur, repente quedam corruens domus, vñum absorbuit iuuenem, & subitò interemit. Viri autē & mulieres ruinæ sonitu excitati, vndique accurrentes, eleuauerunt hinc inde ligna & lapides: & miseræ matri mortuum filium reddiderunt. Illa verò amarissimis repleta singultibus, sicut poterat, dolorosis vocibus exclamabat, Sancte Francisce, sancte Francisce, redde mihi filium meū. Non solūm autem illa, sed & omnes qui aderant, B. patris præfidium flagitabant. Sed cum non esset neque vox, neque sensus; cadauer posuerunt in lectulo: & ad sepeliendum ipsum, diem crastinum expectabant. Mater verò fiduciam habens in Dño, per merita sancti eius, votum emisit, noua se sindone B. Francisci operturam altare, si filium suum reuocaret ad vitam. Et ecce circa horam noctis mediam, cœpit iuuenis oscitare: & calescentibus membris, viuus exurgens & sanus, in laudis verba prorumpit. Sed & clerum qui conuenerat, & populum vniuersum excitauit ad laudes & gratias Deo & B. Francisco cum mentis lætitia persoluendas.

Ex voto iuuenis resuscitatur.

Iuuenis quidam Gerlandinus nomine, de Ragusâ oriundus, vindemiariū tempore ad vineas exiens, cum in vase vinatio, vt vtres impleret, sub torculari

6.

7.

culari se mitteret: repente prægrandes lapides, motis in se lignorum struibus, caput ipsius letali percussione quassarunt. Festinauit continuò pater ad filium, & desperans obrutum nõ adiuuit: sed eum sub onere, sicut corruit, sic reliquit. Accurrerunt expeditiùs vinitores, magni clamoris vocem lugubrem audientes: multoq̃ue cum patre pueri, dolore completi, extraxerunt iuuenem iam mortuum à ruinâ. Pater verò ipsius Iesu pedibus prouolutus, humiliter precabatur; vt filium suum vnicum per S. Francisci merita, cuius tunc imminebat sollemnitas, sibi reddere dignaretur. Ingeminabat preces, vouebat officia pietatis: & sancti viri corpus se visitaturum cum filio, si suscitaretur à mortuis, repromisit. Mirum certè. Continuò puer qui toto fuerat corpore conquassatus, restitutus vitæ & integræ sospitati, gaudens coram omnibus exsurrexit: plangentes obiurgans, & S. Francisci suffragiis vitæ se redditum asseuerans.

*Item esse voto
alios patris
reddidit.*

§.

Quendam alium mortuum in Alemaniâ, suscitauit, de quo Dominus Papa Gregorius, tempore translationis ipsius Sancti, fratres omnes qui ad translationem & Capitulum conuenerant, per Apostolicas literas, certos reddidit & gaudentes. Miraculi huius seriem, quia ignorauit, non scripsit: credens Papale testimoniũ omnis assertionis extellere instrumentum.

§. 3. *De his quos à mortis periculo liberauit.*

In confinibus Urbis, vir quidam nobilis Rodolphus nomine, cum Deo deuotâ vxore, fratres Minores suo recepit hospitio: tam hospitalitatis gratiâ, quàm B. Francisci reuerentiâ, & amore. Noctè verò illâ, in summitate turris, dormiens custos castri, cum iaceret super struem lignorũ, in ipsa muri

*De summi
turris cadens,
non læditur.*

posito-